

ת"פ 50753/06/15 - רמון יאיר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

15 ספטמבר 2016

ת"פ 50753-06-15 מדינת ישראל נ' יאיר

בקשה מס' 3

בפני כב' השופט הבכיר, אברהם הימן

המבקש (הנאשם) רמון יאיר

נגד

המשיבה (המאשימה) מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום בטענה כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

כתב האישום.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן-"חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.2.15, בשעה 13:00 או בסמוך לכך, חנה הנאשם את רכב החברה שבחזקתו, מסוג פיאט פונטו שמספרה 52-895-74 (להלן-"הרכב") בחניית בניין מספר 11 ברחוב צ"ג בנות בעיר ראשון לציון, כשחזית הרכב פונה לעבר גן ילדים סמוך. מיד ובסמוך, בעודו ישוב בתא הנהג, הפשיל הנאשם מכנסיו ותחתוניו ואונן עד אשר הבחין באת שצילמה את רכבו וקראה למשטרה. או אז, עזב הנאשם את המקום.

טיעוני באת כוח הנאשם.

באת כוח הנאשם טוענת כי כתב האישום אינו מגלה עבירה וכי יש להורות על מחיקתו. לטענתה, על פי עובדות כתב האישום נמצא הנאשם בתוך רכבו שהינו מקום פרטי ומי שראתה אותו שהתה בתוך ביתה ועל כן אין הדבר עונה להגדרת העבירה. כמו כן, טוענת באת כוח הנאשם כי גם אם הרכב אינו מקום פרטי הרי שלא נרשם בכתב האישום כי ניתן היה לראות לתוך הרכב מכל מקום שהוא מקום ציבורי. באת כוח הנאשם טוענת כי היסוד "בפומבי בפני אדם אחר" אינו עולה מתוך עובדות כתב האישום, היות ועל פי עובדות אלה המעשה נעשה לכאורה בתוך רכבו של הנאשם כאשר המתלוננת שוהה בביתה אשר בקומה השנייה בבניין מגוריה והמעשה לא בוצע בוצע בפני אדם אחר.

טיעוני בא כוח המאשימה.

בא כוח המאשימה טוען כי יש לדחות את טענות באת כוח הנאשם לביטול כתב האישום. לטענתו המתלוננת העידה כי הבחינה בנאשם מתוך חלון ביתה וכי משלא יכולה היתה לזהות את מספר רכבו ירדה מביתה לחניון הבניין, קרבה לרכב ובעודה מסריטה את מספר הרכב הבחין בה הנאשם וברח מן המקום. בא כוח המאשימה ציין כי עדות זו של המתלוננת לא צוינה בכתב האישום והיא המהווה בסיס למחלוקת בין הצדדים באשר להתקיימות יסוד הפומביות של העבירה. בא כוח המאשימה טוען כי הנאשם ביצע את המעשה המגונה המיוחס לו בתוך רכבו הפרטי שאינו מקום ציבורי כהגדרתו בחוק העונשין וכי יש לבחון התקיימותה של החלופה השנייה שבהגדרה כאמור והיא כי אדם המצוי במקום ציבורי יכול היה לראות את המעשה. לפיכך טוען הוא כי על פי עובדות כתב האישום ביצע הנאשם את המיוחס לו בתוך רכבו אשר חנה בחנייה של בניין מגורים כשהוא פונה לגן ילדים, קרי בחניון פתוח שאינו נסתר מעיני הציבור, בצהרי היום. כמו כן טוען כי צפייה בסרטון שתיעדה המתלוננת מהווה ראיה לכך, וכי בכך יש לקיים את יסודות העבירה. באשר לטענת בא כוח הנאשם כי העבירה לא בוצעה בפני אחר טוען בא כוח המאשימה כי די בכך שבחניון הבניין היו עשויים להיות אנשים בקרבה לנאשם בעת שעשה את המעשה המגונה לצורך התקיימות היסוד "בפני אדם אחר".

דין והכרעה.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(א) לחוק העונשין שנוסחה הוא כדלקמן:

"העושה מעשה מגונה בפומבי בפני אדם אחר, ללא הסכמתו, או העושה מעשה כאמור בכל מקום שהוא תוך ניצול יחסי תלות, מרות, חינוך, השגחה, עבודה או שירות, דינו - מאסר שנה".

המונח "פומבי" מוגדר בסעיף 34כד לחוק העונשין כדלקמן:

"פומבי", לענין מעשה -

- (1) מקום ציבורי, כשאדם יכול לראות את המעשה מכל מקום שהוא;**
- (2) מקום שאינו ציבורי, ובלבד שאדם המצוי במקום ציבורי יכול לראות את המעשה;"**

המונח "מקום ציבורי" מוגדר בסעיף 34כד לחוק העונשין כדלקמן:

"מקום ציבורי" - דרך, בנין, מקום או אמצעי תעבורה שיש אותה שעה לציבור זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום, וכל בנין או מקום המשמש אותה שעה להתקהלות ציבורית או דתית או לבית משפט היושב בפומבי;"

באת כוח הנאשם טוענת כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה של מעשה מגונה בפומבי, הואיל ואין בעובדות אלה למלא אחר הרכיבים הנסיבתיים של היסוד העובדתי והם "בפומבי בפני אדם אחר".

המדובר בטענה מקדמית שמשמעותה היא **"שגם אם יודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא**

יהא בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירה המיוחסת לו ... אשר על כן, אין טעם לקיים את הדיון על פי אותו כתב אישום, שהרי התביעה "מוגבלת" להוכחת העובדות המפורטות בו בלבד" (ראו בספרו של המלומד י. קדמי, סדר הדין בפלילים, חלק שני, בעמ' 437).

המסגרת העובדתית לבחינת הטענה המקדמית הנדונה היא, אפוא, עובדות כתב האישום ואלה בלבד. ממילא ברור כי טענות הצדדים ובמיוחד הפניות בא כוח המאשימה לעדות המתלוננת ולסרטון המצויים בחומר החקירה אינן יכולות להיבחן בשלב זה ומקומן הוא בשלב הבאת הראיות. על כן, אין אני נדרש לטענות עובדתיות שהעלו הצדדים ואשר חורגות מהמסגרת העובדתית של כתב האישום. אבחן, אפוא, האם יש בעובדות כתב האישום למלא אחר היסוד העובדתי של העבירה.

הגדרת המונח "בפומבי" שבעבירה של מעשה מגונה כוללת אף מעשה שנעשה במקום שאינו ציבורי ובלבד שאדם המצוי במקום ציבורי יכול לראות את המעשה. יש לבחון, אפוא, האם על פי עובדות כתב האישום יכול היה אדם, ולא דווקא המתלוננת, המצוי במקום ציבורי לראות את המעשה. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם ישב בתוך רכבו שאינו מקום ציבורי, כאשר הרכב חונה בתוך חניית בניין, וביצע מעשה מגונה עד אשר הבחין במתלוננת כשהיא מצלמת את רכבו ועזב את המקום. אני סבור כי יש באלה העובדות למלא אחר דרישת המונח "בפומבי" והמונח "בפני אדם אחר" שבהגדרת העבירה. אמנם, כתב האישום אינו מפרט היכן עמדה המתלוננת בעת שהבחינה בנאשם וצילמה את רכבו, האם בביתה או בחניון, אולם אין בכך הכרח לצורך ביטוי של היסוד העובדתי של העבירה בעובדות כתב האישום על פי נוסחן הנדון. באת כוח הנאשם טוענת כי המתלוננת הבחינה בנאשם כשהיא בתוך ביתה ולא במקום ציבורי ממנו יכולה היתה לראות את המעשה הנעשה בתוך רכב ומנגד טוען בא כוח המאשימה כי המתלוננת צילמה את רכב הנאשם לאחר שירדה מביתה לחניון בו חנה הרכב. טענות אלה הן טענות עובדתיות הטעונות בירור ראייתי. עם זאת ומעבר לצורך אעיר כי מיקומה של המתלוננת בעת שהבחינה בנאשם עשוי להוות אינדיקציה להבהרת קיומו ואופן ביטוי של הרכיב הנסיבתי "בפומבי בפני אדם אחר" וללמד על כך. לפיכך, אפשר כי אף יוסקו מסקנות משפטיות שונות לעניין התקיימות רכיב נסיבתי זה ואולם בשלב מקדמי זה אין לקבוע מסמרות בעניין.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לביטול כתב האישום.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ו, 15 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.